

Братя Грим

Трите горски човечета

Живели някога един мъж, който бил вдовец и една жена, която била вдовица. Мъжът имал дъщеря и жената също имала дъщеря. Двете момичета играели, излизали заедно на разходка, а после отивали на гости при жената. И веднъж тя казала на другото момиче:

– Слушай, кажи на баща си, че искам да се омъжа за него. Тогава всяка сутрин ти ще се къпеш в мляко и ще пиеш вино, а моята дъщеря ще се къпе във вода и ще пие вода.

Прибрало се момичето у дома и казало на баща си какво рекла жената. Мъжът отвърнал:

– Какво да правя? Женитбата е и радост, и мъка.

Накрая, тъй като не можел да вземе решение, събул единия си ботуш и казал:

– Този ботуш има дупка на подметката. Иди на тавана, закачи го на големия гвоздей и налей вода в него. Ако задържи водата, ще се ожена върти път, ако изтече, няма да се жена.

Момичето изпълнило желанието на баща си. Но от водата дупката се свила и ботушът останал пълен догоре. После му казало, че в ботуша има вода. Той отишъл на тавана и като видял, че момичето е казало истината, решил да се ожени.

На другата сутрин, когато двете момичета се събудили и станали, пред дъщерята на мъжа имало мляко за миене и вино за пиене, а пред дъщерята на жената – вода за миене и вода за пиене. На втората сутрин и пред двете момичета имало вода за миене и вода за пиене. Но на третата сутрин пред дъщерята на мъжа имало вода за миене и вода за пиене, а пред дъщерята на жената мляко за миене и вино за пиене; така било всеки ден. Жената ненавиждала завареницата си и всеки ден мислела с какво зло да ѝ направи. А и завиждала, че завареницата е хубава и обичлива, а родната ѝ дъщеря – грозна и неприятна.

Веднъж през зимата, когато дърво и камък се пукали от студ и дълбок сняг покривал планини и долини, жената ушила рокля от книга, повикала завареницата си и рекла:

– Много ми се ядат ягоди. Облечи тази рокля и иди в гората да ми набереш една кошничка.

– Какво? – отвърнало момичето. – През зимата не растат ягоди, земята е замръзнала, пък и снегът е затрупал всичко. И защо да ходя с тази книжна рокля? Навън е толкова студено, че дъхът на човека замръзва. Вятърът просто ще духа през нея, а тръните ще я съдерат и ще я свлекат от тялото ми.

– И още ми възразяваш? – викнала мащехата. – Тръгвай веднага и

да не си се мярнала пред очите ми, докато не напълниш кошничката с ягоди. – После му дала парче корав хляб и рекла: – Това ще ти стигне за цял ден.

Мислела си, че момичето ще умре от студ и от глад и никога вече няма да се мерне пред очите ѝ.

Момичето било послушно и затова облякло книжната рокля и тръгнало с кошничката. Надлъж и нашир сняг покривал земята и не се виждало зелено стръкче. Като стигнало в гората, видяло една къщичка; от прозореца ѝ надничали три дребни човечета. То поздравило с „добър ден“ и чукнало лекичко на вратата.

– Влез! – викнали те.

Влязло то в стаята и седнало на пейката до печката, за да се постопли и закуси.

Дребните човечета рекли:

– Дай малко и на нас.

– На драго сърце – отвърнало то, разделило парчето хляб на две и им дало половината.

– Какво търсиш в този студ с тая тънка рокличка в гората? – попитали те.

– Ох – отвърнало то, – трябва да намеря ягоди и да напълня тази кошничка, иначе не бива да се връщам у дома.

Като изяло хляба си, те му дали една метла и казали:

– Измети снега пред задната врата.

То излязло, а трите човечета се попитали:

С какво да го дарим затова, че подели хляба си с нас?

Първото рекло:

– Моят дар е от ден на ден да се разхубавява все повече.

Второто рекло:

– Моят дар е, като говори, от устата му да падат жълтици.

Третото рекло:

– А моят дар е да дойде при него цар и да го вземе за жена...

Момичето направило, както му казали трите човечета – измело с метлата снега зад малката къща. И какво, мислите, намерило? Зрели, тъмночервени ягоди, които се подавали от снега. Зарадвало се много, набрало пълна кошничка, благодарило на дребните човечета, ръкувало се с всяко поотделно и тръгнало към къщи да занесе ягодите на масехата.

Щом влязло и рекло „добър вечер“, от устата му веднага паднала жълтица. После казало какво му се случило в гората и след всяка дума,

която произнасяло, от устата му падала по една жълтица и скоро безброй жълтици покрили пода на цялата стая.

– Гледай ти колко се перчи – викнала доведената сестра, – та хвърля парите на вятъра!

Но тайно в душата си ѝ завиждала и решила също да отиде в гората за ягоди.

– Не, мила дъще – рекла майката, – ужасно е студено, ще замръзнеш от студ.

Но дъщеря ѝ не я оставила на мира и накрая тя отстъпила. Ушила ѝ чудесен кожух, заставила я да го облече и ѝ дала резени хляб, намазани с масло, и милинки за из пътя.

Отишло момичето в гората и направо към къщичката. Трите дребни човечета пак надничали от прозореца, но то не ги поздравило, не ги и погледнало дори, влязло в стаята без да каже „добър ден“, седнало до печката и почнало да яде хляба с маслото и милинките.

– Дай малко и на нас – казали човечетата.

– Как да ви дам, като и за мен няма да стигне? – отвърнало то.

Като свършило с яденето, те му казали.

– Вземи тази метла и измети снега пред задната врата.

– Я си го изметете сами, не съм ви слугиня – отвърнало то.

И като разбрало, че няма да му дадат нищо, излязло навън.

Тогава трите човечета се попитали:

– С какво да го дарим, задето е така непослушно, а сърцето му е толкова злобно и завистливо, че не дава никому нищо?

Първото казало:

– Моят дар е от ден на ден да погрознява все повече.

Второто рекло:

– Моят дар е, когато говори, от устата му да изкача жаба.

Третото рекло:

– Моят дар е да умре злочесто.

Момичето потърсило отвън ягоди, но не намерило и си тръгнало сърдито към къщи. И щом почнало да разказва на майка си какво му се случило в гората, след всяка дума от устата му изкачала жаба. Никой вече не можел да го понася.

Тогава мащехата се ядосала още повече и си мислела само едно: каква мъка да причини на заварената си дъщеря, която от ден на ден се разхубавявала все повече. Най-сетне взела един котел, сложила го на огъня и пуснала вътре прежда, за да я боядисва. Щом преждата се боядисала, тя я метнала през рамото на клетото момиче, дала му една тесла

и му заповядала да отиде на замръзналата река, да пробие дупка в леда и да изплакне преждата.

Момичето послушало, отишло на реката и почнало да пробива дупка в леда: докато я пробивало, по пътя се задала разкошна каляска, а в нея седял млад цар. Спряла каляската и царят попитал:

– Коя си ти и какво правиш тук, мило дете?

– Бедно момиче съм и трябва да изплакна тази прежда.

Царят съжалил момичето и като видял колко е хубаво, казал:

– Искаш ли да дойдеш с мене?

– О, да, на драго сърце – отвърнало то, защото се зарадвало, че ще се махне от очите на мащехата и доведената си сестра.

Качило се в каляската и заминало с царя. Щом пристигнали в двореца, направили разкошна сватба – точно както трите човечета били предсказали на момичето.

След една година младата царица родила син и мащехата, като узнала за това голямо щастие, дошла с дъщеря си в двореца уж на гости. Ала когато царят излязъл за малко и царицата останала сама с гостенките, злата мащеха и нейната грозна дъщеря я хванали за главата и краката, вдигнали я от леглото и я хвърлили в реката, която течела край двореца.

След това в леглото легнала грозната дъщеря, а майка ѝ я покрила така, че да не ѝ се вижда лицето.

Върнал се после царят и пожелал да поговори с жена си, но майката рекла:

– Тихо, тихо! Сега не може, цялата е потна. Оставете я днес да си почине.

Царят не се усъмнил и дошъл отново чак на другата сутрин; но щом започнал да говори с жена си, след всяка дума от устата ѝ изкачала жаба, докато преди това падала жълтица. С голяма изненада той попитал какво означава това, но мащехата рекла, че тази промяна е от силното изпотяване, но че пак всичко ще бъде наред.

Ала през нощта малкият помощник в кухнята видял, че по водата доплувала една патица и рекла:

– Царю, що правиш, спиш ли?

Царю, кажи ми, бдиш ли?

И понеже той не отговорил тя попитала:

– А гостите що правят?

Тогава помощникът отговорил:

– Те спят отдавна здраво.

Тя пак попитала.

– Що прави моят син?

Слугата отговорил:

– Спи в люлката самичък.

Тогава патицата се преобразила като царицата. Качила се тя при детето си, накърмила го, полюляла го, завила го и после пак като патица отплувала по водата.

Идвала така две нощи подред, а на третата нощ казала на малкия помощник в кухнята:

– Отиди при царя и му кажи да вземе меча си, да застане на прага и да замахне три пъти с него над мене.

Изтичал слугата и казал на царя какво трябва да направи. Той взел меча си и замахнал три пъти над патицата. След третия замах пред него се изправила съпругата му – жива, здрава и хубава като преди.

Царят много се зарадвал, но скрил царицата в една стая до неделния ден, когато щели да кръщават детето. И след като го кръстили, той попитал:

– Какво заслужава човек, който е вдигнал някого от леглото му и го е хвърлил в реката?

– Същото – отвърнала злата майка. – Такъв злодей трябва да бъде закован в бъчва и да го изтъркалят от планината в реката.

Тогава царят казал:

– Ти сама изрече присъдата си.

Заповядал да донесат една бъчва и да пъхнат в нея майката и дъщерята; после заковали дъното, изтъркаляли бъчвата надолу по планинския склон и тя паднала в реката.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die drei Männlein im Walde

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2439>]